

Tình đầu!!!

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

“Thà rằng ngày xưa không hề quen, không dẫn đo một nụ cườiEm đâu vì yêu đôi mắt cay một chuyện tình thơ ngây hồn nhiênVới ái ân đầu môi...Mới biết em là người thứ baĐể rồi hôm nay em nhận ra...em đứng sau một cuộc tìnhAnh trao lời yêu như phút giây nào nhẹ nhàng”

Anh à! Hôm nay, vô tình em nghe lại bài hát này. Với tách café cuối ngày, em chợt nhớ về anh. Đã lâu rồi. Gần 4 năm rồi anh nhỉ! 20/3 này là tròn 4 năm anh lập gia đình. Nhưng sao em vẫn không thôi nghĩ về anh. Về mối tình đầu tiên của em.

4 năm với biết bao đổi thay, với những dòng trôi nhanh của thời gian và giờ em cũng đã khác. Em không còn là con bé ngày xưa luôn tin vào những lời người khác nói. Em chẳng còn nghĩ tình yêu là màu hồng. Em cũng không đủ thời gian để có thể đi kiểm chứng những lời nói của bọn con trai là có thật lòng hay không. Hiện tại, em sống cho bản thân em và cho những hoài niệm về anh ngày xưa.

Nhưng anh yên tâm, rồi em sẽ lại yêu và người em chọn làm chồng chắc chắn không phải là anh - mối tình đầu của em ạ.

4 năm trước:

Anh tên Tuấn. Một người bình thường, với công việc bình thường, là một người con luôn hướng về gia đình và là một người anh luôn sống trách nhiệm với 2 đứa em trai. Nó thương anh không phải vì gia đình anh giàu có, chẳng phải anh đẹp mà nó yêu vì chính con người của anh. Anh đã từng nói với nó “Anh phải lo cho hai đứa em ăn học, em chờ anh nhé!”.

Thế mà...

Kết quả sự chờ đợi của nó là...

- Phương!

- Ủa, sao về sớm vậy? - Nó ngược mắt lên nhìn Nhi - con bạn chung phòng và chung quê với nó.

Nhi không trả lời câu hỏi của nó mà vội ngồi xuống mép giường nhìn nó và nói ngay:

- Mà y hay tin gì chưa?

- Tin gì? - Nó nhìn Nhi với ánh mắt tò mò pha lẫn cái sự khó hiểu. - Tin gì mà mà y quan trọng quá vậy? Nói đi.

Nó cảm tưởng trong đôi mắt của con bạn ánh lên sự thương hại xen lẫn những trách móc.

- Ông Tuấn...

- Ông Tuấn sao?

- Ông...

- Ông sao? - Nó hỏi vội. - Nói đi, làm gì mà mà y úp úp mở mở hoài vậy? Mọi ngày mà y đâu có như vậy? Chuyện gì? Nói đi, tao giải quyết cho.

- Mà y phải bình tĩnh thì tao mới nói.

- Ok. Hôm nay ra điều kiện cho tao nữa cơ đấy. Rồi, tao bình tĩnh lắm đây, mà y nói đi.

- Ông ... Ông lấy vợ rồi. - Nhi buông thông câu nói

- Sao ...sao mà y biết? Ai nói?

Tao mới uống nước với Quang về, Quang nói lấp lửng, thấy vậy tao hỏi tới cùng thì Quang nói vậy nên...

- Ủ, thì lớn rồi nên lập gia đình là đúng thôi.

Im lặng.

Rất lâu sau nó mới thốt lên được:

- Thôi, tao lên thư viện đây, mày ở nhà ăn cơm trước đi, mai tao có buổi thuyết trình nên phải chuẩn bị. Cơm tao nấu xong rồi đó, đừng đợi tao.

Chưa đợi cho Nhi phản ứng, nó vội bước nhanh để giấu đi những giọt nước mắt đang lăn tràn trên khuôn mặt nó...

“Thuê bao quý khách hiện giờ không liên lạc được, mong quý khách vui lòng gọi lại sau. Tút tut...”

- Sao rồi?

- Không liên lạc được, Nhi thờ dài, con này đi đâu vậy không biết?

- Hay là cô ấy ra ngoài hóng gió?

- Hóng gió vào 9h đêm hả?

- Ủ thì... Quang gãi đầu trước thái độ đánh đá của Nhi!

- Tui mà gặp lại ông Tuấn là ổng liệu hồn chứ đừng có ở đó mà nói chuyện anh em. Con người gì đâu... Thiệt là...

- Sao bà không nghĩ ổng có nỗi khổ tâm riêng?

- Nỗi khổ gì? Cái nỗi khổ của ổng thì thằng con trai nào mà không có. Tui khinh.

- Bà hay quá hé, ổng là anh trai tui đó!

- Anh trai ông thì sao? Thì tui không được nói hả? Ông Quang, ông nên nhìn vào sự thật đi, khách quan nhé.

- Khách quan thế nào?

Như vật cản gặp dòng nước mạnh, Nhi nói một hơi thật dài khiến cho Quang không nói được câu nào: “Nói theo kiểu khách quan là ông Tuấn nên đổi tên đi, chuyển qua cái tên Sở Khanh là ok đó. ổng thừa biết ổng là mối tình đầu

của con nhỏ, là người mà nó yêu hết lòng, là người mà nó tin tưởng và hướng đến vì tương lai của cả 2. Vậy mà, giờ ông đối xử với nó như vậy, coi được không? Đã vậy, không nói một câu nào gọi là chia tay đúng nghĩa nữa chứ. Ông tính cho con nhỏ ăn axit của vợ ông hả? Con người”

- Người gì?

- Người...khốn nạn...

- Bà?

- Bà sao? Bà chửi đúng chứ gì? Ông đừng có bênh anh ông, ông nên công bằng 1 chút trong sự việc này đi. Đáng lẽ ra ông nên nói trực tiếp với Phương để cho Phương biết sự việc mà nên tránh. Chứ không phải im lặng đâu.

- Thì bà nói rồi còn gì?

- Ông đừng có nguy biện. Nếu tui không kiên quyết nói thì giờ nó đang còn say trong men hạnh phúc kia. Mà tui nghĩ cũng lạ...

- Lạ gì?

- Sao ông không nói với Phương? Ông là người biết 2 người đó quen nhau mà, ông cũng là người biết anh ông lên “xe bông”, ông cũng là người mà Phương đã tìm chỗ thực tập giúp ông. Tóm lại, ông là người nếu nói hơi quá lời thì là mang ơn Phương dù không lớn. Nhưng sao ông không nói thẳng với nó về người anh “vĩ đại” của ông?

- Tui không nói được, tui có nỗi khổ riêng của tui.

- Nỗi khổ riêng??? Nhi tròn mắt nhìn Quang

- Ừ

- Cái nỗi khổ riêng của ông là nhất đó hả? Cái nỗi khổ đó của ông không chừng làm cho 1 người lạc lối đó, biết không? Ích kỷ, chỉ biết sống cho mình mà không nghĩ tới người khác chứ ở đó đổ thừa cho nỗi khổ riêng.

- Bà quá lắm rồi nghe.

- Quá gì mà quá. Nhi trừng mắt nhìn Quang. Tui là Nhi chứ không phải là Phương cho anh em mấy người ăn hiếp đâu. Sống là phải biết vì người khác, chứ cứ ích kỷ kiểu đó, sống một mình đi. Tui nói vậy là còn nhẹ đó, chứ là người khác, tui không để yên vì đã đối xử với bạn tui như vậy đâu.

- Bà không để yên thì bà làm được gì nào? - Quang nói như thách thức

- Ông đừng có thách, con này đã nói là làm đó, chơi với nhau bao lâu rồi mà không hiểu tính nhau.

- Thôi, tui về.

- Không tiễn. Phương về tới nhà, alo tui hay.

Vừa dắt xe ra cổng, Quang tính nói gì nữa nhưng kịp dừng lại. Nói gì đây? thanh minh hay biện hộ? Dù sao thì anh trai của mình và chính bản thân mình cũng đã sai mà. Nghĩ thế Quang cho xe chạy về phía cuối đường.

- Phương!

- Gì thế Nhi?

- Hôm qua mày đi đâu mà tao liên lạc không được?

- Điện thoại tao hết pin, có gì sao?

- Hôm nay không học đúng không?

- Ủ, nay được nghỉ

- Ăn nhậu đi

- Ăn nhậu? Phương tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn Nhi mà không khỏi ngỡ ngàng.

- Mày làm gì nhìn tao dữ vậy? Bộ mặt tao dính gì sao?

- Sao bữa nay ăn nhậu nữa bà? Phương vừa nói vừa cúi xuống để tránh phải nhìn thẳng vào khuôn mặt của Nhi. Cái khuôn mặt mà nếu như nhìn một lúc

nữa thì Phương sẽ oà khóc lên mất. Phương không muốn, cái hình tượng mạnh mẽ Phương xây dựng, nó không muốn chính mình đập đổ.

- Tại tự dừng thềm bia. Đơn giản.

- Thì uống.

- Ok

Sau cuộc hỗn chiến đó, Phương và Nhi nằm theo 2 hướng nhìn lên trần nhà. Ai cũng đi theo những suy nghĩ vu vơ trong lòng mình. Nhi nghe rõ từng tiếng nấc lên trong lồng ngực của Phương. Không nấc sao được khi tình đầu được đánh đổi quá đắt.

- Mà nghĩ gì vậy Phương?

- Có nghĩ gì đâu.

- Có gì nói hết cho nhẹ lòng, mà chịu đựng nhiều đó đủ rồi. Sức người có giới hạn mà.

....

- Nhi này

- Ừ

- Đối với anh Tuấn tao là gì?

- Là...

Chẳng là gì cả mà ạ. Tao chỉ là trò tiêu khiển của người ta thôi. Đối với tao, tao trân trọng tình yêu đó bao nhiêu thì người ta lại hời hợt bấy nhiêu. Hôm qua, tao có gặp Quang, cũng chẳng nói gì nhiều cả chỉ là hỏi thăm nhau thôi. Quang nói với tao rất nhiều nhưng tao không nghĩ thế.

- Quang nói gì?

- Hãy thông cảm, họ có nỗi khổ riêng.

...

- Đó chỉ là lối biện minh không đủ sức thuyết phục. Mà biết không, 15/3 tao và người đó gặp nhau. Nói về chuyện tương lai, những chuyện tưởng chừng như sẽ diễn ra. Hôm đó, người ta đeo chiếc nhẫn cưới ngay ngón danh, tao hỏi nhưng họ trả lời là Mẹ mua cho. Ngây ngô, ngu dại tao tin đó là sự thật. Tao ngu đúng không mà?

...

- Ngủ đi, tao xin rồi, ngủ ngon nhé mà.

Phương chìm vào trong giấc ngủ. Nhi biết, Phương chẳng thể nào ngủ được chỉ là không muốn cho người khác thấy những giọt nước mắt mà thôi...

Tiếng nhạc Love to be loved by you vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Phương.

- Alo, Phương nghe

- Anh đây, anh Tuấn đây.

- Anh gọi có gì không?

- Anh muốn gặp em, chỗ cũ nhé.

- Xin lỗi, giữa chúng ta còn gì để nói với nhau sao?

-Còn. Gặp anh một lúc

- Xin lỗi, em nghĩ là giữa chúng ta không có gì để nói với nhau nữa hết.

- Em phải nghe anh nói.

- Anh muốn nói gì? Anh nói đi?

- Chúng ta gặp nhau đi.

- Xin lỗi, anh chọn hạnh phúc rồi thì đừng làm phiền đến cuộc sống riêng của

em. Chào anh.

Phương cúp máy. Và đó cũng là lần cuối cùng trong cuộc đời, nó nghe được giọng nói của anh.

Đó là vào ngày 6 tháng 4 năm 2009.

4 năm sau:

- Sao mày ra trễ vậy?

- Tao trực mà

Quay qua Phương, Nhi nhìn thật kỹ con bạn cũ ời là cũ, cũ tới nỗi mà chẳng muốn nhìn nữa.

- Sao mày nhìn tao ghê vậy?

- Thấy mày khác trước

- Khác là sao?

- Không biết. Công việc ok chứ?

- Tạm ok

- Tạm???

- Mày không hiểu được chữ tạm à?

- Cũng không hẳn

- Khi nào mày cưới?

- Cưới ai? Chú rể đâu?

- Giỡn hoài? Mai một mời là tao không đi đâu à nhá

- Ok. Mày thì sao? Tính ở vậy làm bà cô của nhà luôn hay sao mà không chịu

lấy chồng?

- Lấy ai? Mà kiếm chồng cho tao hả?

- Tao lạy mà, thân tao, tao lo chưa xong, ở đó mà đèo bồng thêm mà.

- Vậy sao tự nhiên hỏi?

- Tại thấy mà kén quá

- Kén???

- Ủ

- Ai nói?

- Mấy người gặp tao nói vậy đó.

- Xạo

- Xạo làm gì?

- Xàm

- Con này.

- Mai tao công tác tuần sau mới về

- Đi hoài vậy hả?

- Ủ

- Mẹ mà không nói gì sao?

- Nói gì giờ? Công việc thôi mà

- Phương

- Nói đi, tao nghe nè

- Mày vẫn còn nhớ về người đó, đúng không?
- Người nào?
- Không nên nói thẳng tên kẻ họ bị hắc xì
- Không, quên rồi
- Tao chơi với mày gần 10 năm rồi đó.
- Rồi sao?
- Không lẽ không hiểu mày. Mày đừng so sánh người khác với người đó nữa. Hôm trước, anh Khiêm - khoa tao nói nhìn vào mắt mày là anh tìm thấy cái sự không dứt được tình cũ rồi.
- Tao café với anh Khiêm có 3 lần vì công việc thôi, chứ có gì đâu. Thầy bói à?
- Không
- Sao nói thế?
- Vậy mới ghê.
- Xàm
- Mày tỉnh dùm tao đi. Đừng có so sánh họ. Chẳng ai muốn bị đem ra so sánh với người khác đâu. Đặc biệt là trong tình yêu. Hãy yêu thật lòng mình, quên đi, người đó không xứng với tình cảm của mày.
- Thì tao quên rồi mà.
- Quên. Quên cái kiểu là đi tránh né người khác đó hả? Quên cái kiểu so sánh rồi gọi tên người khác đó hả? Quên là nhìn thật lâu 1 người có hình dáng giống người khác đó hả? Quên là cái kiểu đó chứ gì?
- Tao...

- Tao gì? Tao bị mày nói đúng chứ gì? Phương à, 4 năm rồi, mày cũng đã trưởng thành rồi nên xoá hết con người đó đi. Họ không xứng với mày.

- Tao hiểu, nhưng tao cần thời gian

- Thời gian? Vậy 4 năm qua là gì? Không phải là thời gian sao?

- Tao cần hơn 4 năm

- Nguy biện.

- 4 năm trước, chỉ một đường chỉ nhỏ nữa thôi là tao đã thành đàn bà rồi Nhi à. Nhưng tao đã dùng lý trí để trấn tĩnh đi cái tình cảm đang lớn trong tao. Nếu hôm đó, tao không đủ sức mạnh và anh Tuấn không đủ suy nghĩ thì tao đã không được như ngày hôm nay. Tao chỉ trách tại sao lại đối xử với tao như thế và đến tận bây giờ tao vẫn hối hận rằng vì sao khi xưa lại không gặp mặt nhau lần cuối để xem họ nói gì rồi thì sẽ đường ai nấy đi. Chỉ có bấy nhiêu cho 1 cuộc tình thôi. Tao không kén cá chọn canh. Tao thừa biết anh Khiêm có tình cảm với tao nhưng thật sự chuyện tình cảm không thể nào cố được.

- Tao không hiểu mày, anh Khiêm có gì không tốt mà mày không đồng ý. Nghề nghiệp ổn định, con người thì ok, đạo đức không ai than....chê chỗ nào? Hơn ông Tuấn là chắc.

- Ủ, thì hơn. Nhưng trong tình yêu thì không nên so sánh.

- Tao...

- Bỏ đi. Tương lai phải nói về tương lai không nên nói về quá khứ. Mày hãy để tao tự chọn con đường của tao được không? Mày chỉ đứng bên tao và cổ vũ là tao cảm ơn mày rồi. Tao biết tao nên làm gì và cần gì. Và tao cũng biết là đến lúc nào thì nên xoá hẳn bóng hình người đó ra khỏi cuộc sống của tao nhé Nhi.

Gió đang ùa về trong những ngày xuân chớm!

“Anh à, em sẽ quên anh được thôi, đúng không anh Tuấn? Xin lần cuối được gọi tên anh. Mỗi tình đầu của em”.